

Právo na ochranu soukromí je fundamentální součástí katalogů základních lidských práv v každém demokratickém právním státě, jedním z pilířů, na nichž spočívá fungování občanské společnosti. Nedotknutelnost soukromí je zaručena. Soukromí ve své intimnosti jakožto integrální součást osobnosti lidské bytosti je přirozeně chápáno jako sféra, do níž bez povolení toho, o jehož soukromí se jedná, nelze vstoupit. Zásah do soukromí, který není provázen svolením dotčené osoby, není vnímán pouze jako nežádoucí z hlediska morálního, ale optikou právních norem především jako protiprávní. Soukromí je tedy respektováno jako hodnota, k jejímuž odhalování dochází, resp. má docházet výjimečně a výlučně dobrovolným jednáním, souhlasným úkonem dotčené osoby. Reflektujeme-li oblasti, ve kterých se mohou lidské bytosti pohybovat, nelze najít snad typičtější příklad odhalování soukromí člověka, než je oblast poskytování zdravotní péče. Zpřístupňování soukromí je vnímáno jako podmínka diagnostiky i terapie. Za lékařem, resp. do zdravotnického zařízení člověk přichází zpravidla, aby dosáhl úlevy, ulehčení, pomoci. Za tímto účelem poskytuje lékaři informace, relevantní pro jeho následující postup. Takováto součinnost pacienta se zdravotnickým pracovníkem je vnímána jako samozřejmost. Zdravotničtí pracovníci se však dovídají řadu informací, často velmi intimních, a proto je třeba si klást otázku, zda a případně jak jsou tato data chráněna.

Cílem této práce je zmapovat právní aspekty ochrany osobních údajů v oblasti poskytování zdravotní péče a upozornit na případné nedostatky, zejména se zaměřit na možné zneužití pacientem sdělených údajů třetími osobami, tj. osobami odlišnými od lékaře, resp. zdravotnického zařízení a pacienta.